

علیرضا معزی*

تحریف؛ روایت شکست و ناکارآمدی

تهران (پانا) - معاون ارتباطات دفتر رئیس‌جمهوری نوشت این فقط پیش‌بینی‌ناپذیری ترامپ و دکتترین خروجش از معاهدات جهانی نبود که محل منافع ملی ما شد بلکه چتر او بر سر ایران‌ستیزترین چهره‌های واشنگتن بود و هست که سبب شده در سه سال گذشته، ایران هدف کارزار فشار حداکثری ایالات متحده باشد.

علیرضا معزی در ادامه این یادداشت که در سایت اطلاع‌رسانی دولت منتشر شده است، نوشت: «دولت ترامپ، ضد ایرانی‌ترین چهره‌ها؛ ایالات متحده را نمایندگی می‌کند و این بدان معناست که فارغ از اینکه چه دولتی در تهران بر سر کار باشد، ایران نه به عنوان یک دولت و نه حتی به معنای یک حاکمیت که به معنای یک سرزمین با خطر امنیتی مواجه شده است. خروج از برجام، تحریم یکجانبه و فشار حداکثری دولت ایالات متحده گرچه به تسلیم ایران و فروپاشی اقتصادش منتهی نشده و نخواهد شد اما زخم‌های این جنگ تمام‌عیار، بی‌تردید دردآور و آزاردهنده است.»

در تقابل با جریان تحریم و تحریف که هوشیارانه و داهیانانه از سوی مقام معظم رهبری طرح شده، باید واقع‌بینانه عامل «تحریم» را در تحلیل شرایط کنونی در نظر داشت. رویارویی با عربیان‌ترین شکل جنگ اقتصادی، هزینه‌های غیرقابل چشمپوشی را در معیشت و جریان زندگی عادی شهروندان به دنبال دارد که نادیده گرفتن آن، پایه‌گذار تحریف در روایت از ایران امروز خواهد بود. تحریف به دنبال القای «شکست»؛ به شهروندان ایرانی است، شکستی که امید و اعتماد به «نفس» را از ملت می‌گیرد و انگیزه‌ها را کمرنگ خواهد کرد.

وقتی در روایتی غیرواقعی و البته خطرناک از شرایط کنونی، افکار عمومی از تأثیرات مخرب تحریم‌ها منحرف و صرفاً به سوی ناکارآمدی دولت و ساختار اجرایی هدایت می‌شود بیش از هر زمانی روایت شکست، درونی خواهد شد و امید از دست خواهد رفت. وقتی می‌دانیم که ایران‌ستیزان از واشنگتن تا تل‌آویو و ریاض به دنبال فروپاشاندن اقتصاد و امنیت ایران تنها در چند ماه بوده‌اند اما اقتصاد ایران توانسته تاکنون تاب آورد و دولت حتی با وجود همزمانی با ابربحرانی همچون کرونا، نیازهای ضروری جامعه را تأمین نماید، وقتی می‌دانیم دولت ترامپ در رسیدن به آنچه تصور می‌کند ناکام مانده است اصرار بر ناکارآمدی دولتی که در صف مقدم می‌رزد جز القای شکست نخواهد بود. دولت دوازدهم هم بسان دولت‌های دهه‌شصت، دولت جنگ است؛ جنگی که فشار اقتصادی‌اش بر دولت حتی از جنگ هشت ساله هم فراتر رفته. گاهی واژگون کردن دریاچه‌ها؛ نگاه به مسأله است.

می‌شود در روایتی واقعی از ناکامی ایران‌ستیزان در رساندن ایران به فروپاشی گفت و البته از شکست تحریم هرچند با هزینه‌های غیرقابل کتمان؛ می‌شود در هنگامه‌های سخت تاریخ معاصر، روایت پیروزی را به افکار عمومی ارائه داد و به شهروندان آگاهی بخشید که تاب‌آوری ایران به شکست خصمانه‌ترین رویکردها انجامیده. اما می‌شود در روایتی دیگر، عامداً عامل بیرونی تحریم و کارزار فشار حداکثری را سانسور کرد و شرایط اقتصادی سخت کنونی را صرفاً متوجه ناکارآمدی دولت و دستگاه اجرایی کشور دانست و نهایتاً به منافع کوتاه‌مدت در سیاست داخلی هم دل بست. در این جنگ روایت‌ها، جریان تحریف، روایتی ضد منافع ملی را ارائه می‌دهد؛ روایتی که تسلیم‌ناپذیری ایران در مواجهه با تحریم‌ها را برنمی‌تابد و روایتی که اساساً تاب‌آوری دولت و ملت را نادیده می‌گیرد. تحریف به هیچ روی، پیروزی را برای دولت و ملت ایران متصور نیست چراکه در اعتراف به هر شکلی از پیروزی ناچار باید از القای ناکارآمدی عقب بنشیند. تحریف، روایت شکست است چه بلندگوی تحریف در داخل باشد و چه در خارج. در این ستیز روایت‌ها، اگر شرایط فعالیت دولت دوازدهم در

غبار تحریف، محو گردد، هر روایتی، روایت ضدملی خواهد بود و در پی ارضای منفعتی فرمولی. &rmajراجویی با منافع ملی، بازی خطرناکی است. از دشمن انتظاری نیست اما از معارضان و منتقدان هموطن انتظار می‌رود که با هر درجه‌ای از واگرایی با دولت مستقر، روایتگران«شکست» یک ملت نباشند و با هر سطحی از تضاد با دولت کنونی، به مبلغان جریان تحریف بدل نشوند. القای غیراخلاقی و غیرمنصفانه‌ ناکارآمدی آن هم در سخت‌ترین تحریم‌های معاصر و در جنون یکجانبه‌گرایی ایالات متحده، آن‌هم وقتی می‌دانیم که جداسازی اقتصاد از نفت چقدر سخت و پیچیده است، وقتی می‌دانیم که توأمانی کرونا و تحریم چقدر فرساینده است، تعبیری جز تحریف نخواهد داشت.

&rmaj;تحریف، کیمیای وارونه‌ای است که کامیابی‌ها و توانمندی‌ها را، پیروزی را، و امید را به شکست بدل می‌کند. جریان تحریف در تکاپوست تا مخاطب روایت‌هایش از یاد ببرد که ایران آغازگر نقض پیمان و ماجراجوی این منازعه نبوده است و اتفاقاً آخرین سنگر چندجانبه‌گرایی و وفای به عهد است؛ تحریف در تمنای آن است که مخاطبش به یاد نیاورد که دولت، ایستادگی را به وقت ایستادگی و صلح را به وقت صلح به جای آورده است. تحریف در سودای آن است که همه روایت‌ها به شکست منتهی شود و همه چراها با ناکارآمدی دولت پاسخ داده شود.»